

רחל דנה פרוכטר

חלמתי

חלמתי שאבא שלי מת
 לא קראתי אבא'ה
 לא קראתי אלי אלי
 אָמרו לי להודיע לאי־סטנבול
 כִּמָּה זמן ידעתי
 כִּכּר הודעתי
 הנחתי לגופתו להתישב בתוך גופי
 לפשט ידים לידים
 להרגיל רגלים ברגלים
 לראות
 איפה אצבעות ההשפלה
 ואמות הקרבן
 ובהן הכאב
 וזרת הדמיון
 ורק כשהגופה החלה לקטון, לרקב
 כמתי למשפחה באי־סטנבול
 לפרש את צלומי הזר צוחק במימי הבוספור
 להכיר את זה שירידי במיתרי המנדולינה
 להריח את שרידי הזעה על הגופיה הלבנה
 לאהב את נימי הגעגועים המתרחקים בעיניו.

אחר כך שוב הייתי הילדה ההיא
 ישובה על גדר חלודה מול הים
 זקופה לרוח, קשובה להמיה
 רחוקה מן הזמן.